

[Indenrigsministeren.]

har dog i de forløbne 5-6 måneder været god lejlighed til at stille spørgsmål og få dem belyst.

Fru Dagmar Andreasens sidste bemærkning vedrørende nyt udvalgsarbejde forstår jeg udmærket, men jeg forstår bare ikke, at besvarelsenerne ikke er afgivet til udvalget, inden udvalgsarbejdet mellem første og anden behandling var afsluttet. Jeg ventede i alt fald længe på et svar fra handelsministeriet; det er ikke noget, som handelsministeren er skyld i, men nogle oplysninger, vi skulle have haft fra erhvervslivet, lod vente længe på sig; jeg havde regnet med, at de nåede frem, lige inden folketingsudvalget skulle afgive betænkning. Men hvis de ikke nåede frem, er det jo naturligt, at man da på ny drøfter spørgsmålene mellem anden og tredje behandling.

Hr. Kampmann gav udtryk for, at jeg ved lovforslagets første behandling havde understreget, at der ikke var nordisk enighed, og at man skulle tilstræbe denne nordiske enighed, men på trods af, at det ikke var tilfældet, fremsatte jeg lovforslaget. Jeg vil gerne sige her, at jeg mener, det var rigtigt, at vi fremsatte lovforslaget, for så havde man mulighed for, hvad jeg stærkt understregede dengang; at høre, hvad der var folketingets syn på et lovforslag af denne art både under første behandling og under udvalgsarbejdet og i betænkningen, at man da fik klarhed over, hvad folketingsudvalget tænkte og mente, som kunne være et råd til mig, hvis man gav mig bemyndigelsen.

Men det er jo rigtigt, som fru Gerda Møller gav udtryk for før, at hr. Kampmanns partifælle hr. Erling Dinesen jo havde fremsat nogle synspunkter sammen med socialdemokratiske kolleger fra andre nordiske lande vedrørende videre behandling i Nordisk Råd, og jeg forstår da godt, at man under udvalgsarbejdet gerne ville se på, hvad der skete dér. Og når man nu for så kort tid siden som i februar måned enstemmigt i Nordisk Råd har besluttet, at man vil tilstræbe ensartede nordiske regler, ja, så synes jeg, det var rimeligt, at man, selv om man giver ministeren en sådan bemyndigelse, afventer forhandlingerne på nordisk plan, inden man bruger bemyndigelsen.

Det fremgår også af lovforslaget, at jeg

skal orientere det udvalg, der bliver nedsat, om det, som jeg eller eventuelt en anden minister til sin tid vil foretage. Det er altså efter min opfattelse en løv, som giver os et redskab — det er også et svar til fru Dagmar Andreasen — der kan anvendes, hvis det skulle blive nødvendigt.

Jeg vil gerne understrege, at jeg til udvalget har skrevet, at man så vidt muligt skulle afvente resultatet af forhandlingerne i Nordisk Råd. Men man kan jo komme i en situation her i landet, som vi måske i dag ikke kan overskue, og som gør det nødvendigt at bruge bemyndigelsen på et tidligere tidspunkt.

Jeg føler også trang til at sige, at det er klart, at når man har denne bemyndigelse, må det også være sådan, at den del af erhvervslivet, som er berørt af denne lovgivning, må orienteres i meget god tid, hvis man vil bruge bemyndigelsen, således at der kommer en forhandling med erhvervslivets repræsentanter om de områder, som her berøres.

Det, jeg har sagt her, er også et svar til hr. Arne Christiansen, der sagde, at før man kunne bruge bemyndigelsen, skulle man være nået frem til et resultat i Nordisk Råd. Jeg vil gerne understrege, at mit svar var „så vidt muligt.“ Jeg håber selvfølgelig, der skal blive enighed i Norden, men jeg har altså bare villet have den vent til ind, fordi man kunne komme i den situation, at man fandt det nødvendigt at bruge den.

Hr. Valbak sagde, at dette lovforslag er et værktøj, som om fornødent kan bruges, og hr. Valbak gav udtryk for ønsket om, at man fik fremmet en afklaring på nordisk plan. Det er jeg for så vidt enig med ham i, men jeg har også svaret udvalget, at vi regner med, at man på norsk initiativ i denne sommer eller i hvert fald i 1971 — det mener jeg faktisk de er pligtige til efter vedtagelsen i Nordisk Råd — på embedsmandsplan begynder at tage sig af problemet, for man må erkende, at den opgave, som var tillagt Norge på et tidligere tidspunkt, ikke er løst særlig effektivt.

Hr. Sigsgaard spurgte, hvordan det går på alle de andre områder vedrørende forurening, og fremhævede en enkelt ting, nemlig en beretning, der er afgivet fra forureningsudvalget vedrørende støjniveauet, altså det interne støjniveau. Dertil vil jeg sige, at det